

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.665 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 24.280 van 6 maart 2009 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend op 16 maart 2009.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2004 wordt verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, naar aanleiding van een politiecontrole aangetroffen te Knokke-Heist.

Er wordt hem op 13 augustus 2004 een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Ook op 10 september 2004 wordt aan verzoeker, onder de naam G. J., een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2004 wordt verzoeker aangehouden en opgesloten op verdenking van mensenhandel.

Op 29 juni 2005 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens inbreuken op de Vreemdelingenwet en wegens valse naamdracht.

Verzoeker dient op 20 oktober 2007 vanuit de gevangenis een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 15 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het rolnummer 26.578.

Op 31 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 november 2008 bij zijn vrijlating. Verzoeker wordt opgesloten met het oog op repatriëring.

Op 4 november 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Uit een onderzoek van de vingerafdrukken op 18 november 2008 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen op 17 oktober 2003 te Rodos in Griekenland.

Op 18 december 2008 vraagt België aan Griekenland om verzoeker over te nemen. Griekenland antwoordt niet.

Op 3 maart 2009 deelt België aan Griekenland mee dat er sprake is van een stilzwijgend akkoord en vraagt om de informatie inzake de overdrachtsmodaliteiten mee te delen.

Op 3 maart 2009 neemt de minister van migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20§1 c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 18 november 2008 blijkt dat op 17 oktober 2003 betrokkene zijn vingerafdrukken werden genomen in Griekenland.

Het terugnameverzoek van België aan de Griekse autoriteiten op datum van 18 december 2008 bleef tot op heden onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en wordt Griekenland geacht in te stemmen met de terugname van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat hij in 2003 in Griekenland was en dat in Griekenland zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaart dat het niet zijn bedoeling was asiel te vragen in Griekenland. Hij verklaart dat hij in Griekenland geweest is en dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij nooit gehoord werd door de Griekse autoriteiten. Betrokkene verklaart dat hij in Griekenland drie maanden in een gesloten centrum verbleef en vervolgens ongeveer vijf maanden elders (tot ongeveer juni 2004).

Betrokkene verklaart via Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd. Betrokkene verklaart dat hij eigenlijk wou doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. In juli 2004 kwam betrokkene aan in België. Op

2 juli 2004 werd betrokkene staande gehouden door de Belgische politie in een poging het Verenigd Koninkrijk te bereiken.

Betrokkene werd meerdere keren staande gehouden door de politie en na het plegen van een misdrijf uiteindelijk opgesloten tot november 2008. Op 4 november 2008 vroeg betrokkene asiel in België.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden, integendeel, betrokkene verklaart dat hij wou doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in de lidstaten. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Griekenland heeft de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen aantoonbare informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 E.V.R.M.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide gedingvoerende partijen wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan waarvan het eerste onderdeel luidt als volgt:

"Afggeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Schending van de artikelen 5, 10, 16 en 20 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 (Publicatieblad van de Europese Unie, 25.02.2003, L 50/1) (hierna "Dublin-verordening"). Schending van het de redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Overwegende dat de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de asielaanvraag van verzoeker, maar dat op basis van artikel 20 § 1 c van de Dublin-verordening Griekenland hiervoor verantwoordelijk zou zijn;

Dat de Belgische overheid zich baseert op een tacit agreement, namelijk het feit dat Griekenland niet binnen de vooropgestelde periode heeft geantwoord op de vraag tot overname die door de Belgische autoriteiten gericht waren aan de Griekse autoriteiten;

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat blijkt uit het Eurodac verslag van 18/11/2008 blijkt dat op 17/10/2003 betrokkene zijn vingerafdrukken werden genomen in Griekenland;

Dat de bestreden nergens expliciet vermeldt, hoewel zij dit wel impliciet laat verstaan, dat verzoeker in Griekenland een asielaanvraag zou hebben ingediend;

Dat er enkel sprake is van het terugvinden van de gegevens van verzoeker in het Eurodac-databestand;

Dat dit dan ook de gegevens zijn die België, als verzoekende staat, heeft overgemaakt aan Griekenland, namelijk te weten dat volgens Eurodac op 17 oktober 2003 in Griekenland zijn vingerafdrukken werden afgenomen;

Dat verzoeker formeel is: dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland, doch dat zijn vingerafdrukken wel werden genomen;

Dat de Dublin-verordening in haar artikel 5 de criteria vastlegt teneinde vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, alsmede de rangorde waarin deze criteria dienen te worden aangewend, te weten de volgorde waarmee zij in de tekst voorkomen;

Dat de artikelen 6 tot en met 9 van de Dublin-Verordening manifest niet van toepassing zijn op verzoeker aangezien het respectievelijk situaties betreft van niet-begeleide minderjarigen, gezinsleden van vluchtelingen, en kandidaat-vluchtelingen die in het bezit zijn van één of meerdere geldige verblijfstitels en/of visa;

Dat artikel 10 van de Dublin-verordening het eerste criteria is waaraan verzoeker voldoet om vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag;

Dat artikel 10, eerste lid van de Verordening luidt:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Dat de Belgische autoriteiten hebben aangetoond dat verzoeker via Griekenland de Europese Unie is binnengedrongen; Dat althans daarvan bewijsmiddelen of indirect bewijs werd overgemaakt aan de Griekse autoriteiten, zoals vervat in het Eurodacverslag volgens hetwelk zijn vingerafdrukken werden afgenomen op 17 oktober 2003;

Dat dus in principe de Griekse autoriteiten bevoegd zouden zijn voor de behandeling van de aanvraag van verzoeker;

Dat echter niet betwist kan worden door de Belgische autoriteiten dat verzoeker sinds juli 2004 op het Belgisch grondgebied is, waarvan tussen 04 november 2004 en 04 november 2008 in strafrechtelijke detentie;

Dat volgens artikel 10, 1, in fine echter Griekenland niet meer kan worden aangesproken ter behandeling van de asielaanvraag van betrokkene aangezien de verantwoordelijkheid van Griekenland hiervoor eindigde op 17 oktober 2004, datum waarop verzoeker reeds in België was;

Overwegende dat artikel 10 van de Verordening in haar tweede lid voorziet welke lidstaat verantwoordelijk is indien een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1, te weten :

"2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat.

Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. "

Overwegende dat België, volledig in strijd met de bepalingen van de Dublin-verordening, aangezien niet betwist kan worden dat er een periode van meer dan twaalf maanden is verlopen tussen (het bewijs van de) illegale binnenkomst - in het jaar 2003 - en de vraag tot overname gericht aan de Griekse autoriteiten - eind 2008;

Dat volgens de verdere bepalingen vervat in artikel 10, meer bepaald haar tweede lid, is de lidstaat in dewelke een kandidaat-vluchteling gedurende een termijn van tenminste 5 maanden voorafgaand aan de indiening van de asielaanvraag verbleef, verantwoordelijk voor de behandeling ervan;

Dat het niet kan betwist worden dat verzoeker in een periode voorafgaand aan de indiening van zijn verzoek verbleef in België; Dat verzoeker gedetineerd was gedurende deze periode; Dat erop dient te worden gewezen dat de Dublin-verordening geen onderscheid maakt tussen een periode van legaal of illegaal verblijf; Dat derhalve ook geen voorwaarden aan de verordening kunnen worden toegevoegd;

Dat volgens de bepalingen van de Dublin-verordening, namelijk artikel 10, België verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat het dus in kennelijke schending is van artikel 10 van de Dublin-verordening dat België een verzoek tot overname heeft gericht tot de Griekse autoriteiten;

Dat de bewoordingen van de Dublin-verordening duidelijk zijn en geen keuzemogelijkheid inhouden, meer bepaald dat België verantwoordelijk is voor de behandeling en dat de Belgische autoriteiten Griekenland niet hadden kunnen aanspreken om hen te vragen om de asielprocedure van verzoeker verder te behandelen;

Dat het derhalve in schending is van artikelen 5, 10 en 20 van de Dublin-verordening is dat België een aanvraag heeft gericht tot Griekenland tot overname van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat het wel een zeer gemakkelijke manier is om zich te ontdoen van zijn kennelijke verantwoordelijkheid in de behandeling van een asielaanvraag: Dat de Belgische autoriteiten een vraag richten tot een andere overheid, hoewel de reglementaire bepalingen duidelijk België aantonen als verantwoordelijke staat voor de behandeling, en indien deze dan niet (tijdig) antwoord wordt dit, overeenkomstig de tekst van de Dublin-verordening, aanzien als een aanvaarding van de overname, meer bepaald een zogenaamde tacit agreement;

Overwegende dat artikel 20 van de Dublin-Verordening verwijst naar de gevallen zoals vermeld in artikel 16, eerste lid, van c) tot e); Dat dit laatste artikel de hypothese vervat van een aanvraag tot terugname gericht aan de lidstaat ingeval de asielzoeker al een asielaanvraag heeft ingediend bij deze laatste lidstaat, of deze nog hangende is of niet;

Dat dit niet het geval is van verzoeker, aangezien de asielaanvraag die verzoeker heeft ingediend in België zijn asielaanvraag is; Dat hij nooit in Griekenland asiel heeft aangevraagd; Dat de enige gegevens waarop de Belgische staat zich steunt zijn vingerafdrucken zijn;

Dat de Belgische Staat dus een fout begaat in de bestreden beslissing door te stellen dat Griekenland aansprakelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene aangezien dit haaks staat op de bepalingen vermeld in de Dublin-verordening;

Dat derhalve de hele motivering zoals vermeld in de bestreden beslissing volgens dewelke verzoeker geen elementen - onder meer met betrekking tot de familie of zijn gezondheidssituatie of het inroepen van een schending van artikel 3 EVRM - aanhaalt waarom België zich verantwoordelijk zou moeten verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene;

Dat dit echter neerkomt op het volledig omdraaien van de redenering: verzoekers argument waarop hij zich steunt om te stellen dat Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn is... de regelgeving inzake!

Dat de bewoordingen van de Dublin-verordening inzake zeer duidelijk zijn en geen ruimte laten voor een tegenstrijdige interpretatie of uitwerking ervan;

Dat het feit dat Griekenland heden de Europese regelgeving in deze materie hebben getransponeerd naar hun nationaal recht hier helemaal geen invloed op heeft;

Dat de voormelde bepalingen geschonden zijn, waaruit voortvloeit dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op de juiste feitelijke en juridische overwegingen;

Dat dit een schending van de motiveringsplicht inhoudt;"

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat voldaan is aan de vereiste van de formele motiveringsplicht, nu blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Ten overvloede stelt verwerende partij dat uit het eurodacnummer kan worden afgeleid dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland. Verordening (EG) nr. 27254/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrucken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, stelt het systeem van Eurodac in. De uitvoeringsmodaliteiten ervan worden bepaald in Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000. uit artikel 2.3 van Verordening nr. 407/2002 blijkt dat wanneer het eerste cijfer na de landencode een "1" is, het gaat om een asielzoeker, zoals in casu GR1. Bijgevolg heeft België in toepassing van artikel 16.1 c) van Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening nr. 343/2003), een verzoek tot overname gericht tot de Griekse autoriteiten. Griekenland is op grond van artikel 20 c) van de Verordening 343/2003 verplicht om verzoeker over te nemen omdat het niet heeft gereageerd binnen de voorziene termijn.

3.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van art. 20, §1, c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt omdat de vingerafdrukken van verzoeker op 17 oktober 2003 in Griekenland werden genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de artikelen 5, 10, 16 en 20 van de Verordening 343/2003 omdat hij nooit asiel heeft aangevraagd in Griekenland

3.4.1. Vooreerst moet worden uitgemaakt of verzoeker wel of niet een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland op 17 oktober 2003.

Uit het interview van verzoeker afgenomen op 26 november 2008 blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Griekenland, dat hij in Griekenland is aangehouden met 35 andere personen en dan drie maanden werd vastgehouden in een gesloten centrum op een eiland en daarna vijf à zes maanden in Griekenland was. Hij verklaarde tevens “*Asiel betekent dat iemand gehoord wordt. (...) Ik heb nooit een interview gehad. Dat betekent voor mij geen asiel aanvragen. Ik ben in Griekenland geweest*”.

Het is echter niet omdat verzoeker (nog) niet gehoord werd in het kader van de asielprocedure, dat automatisch kan worden aangenomen dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend. In het middel meent verzoeker dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag omdat de verantwoordelijkheid van Griekenland overeenkomstig artikel 10.1 ophield twaalf maanden na 17 oktober 2003, namelijk op 17 oktober 2004. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee impliciet erkent dat hij in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend op 17 oktober 2003.

In de nota zet verwerende partij uiteen dat als de vingerafdrukken van een vreemdeling terug te vinden zijn in het eurodacstelsel met het cijfer “1” na de landencode, het een asielzoeker betreft, en dat er bij verzoeker in casu een “1” werd aangetroffen na de landencode.

Artikel 2.3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin luidt als volgt:

« 3. Door middel van het referentienummer overeenkomstig [artikel 5](#), lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer

kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in [artikel 8](#) of [artikel 11](#) van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met “1”, van personen als bedoeld in [artikel 8](#) van de Eurodac-verordening met “2” en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met “3”. De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt. »

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat uit de “Hit Eurodac” van 18 november 2008 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van “GR14803/8/17289” genomen in Griekenland te Rodos op 17 oktober 2003. Hieruit volgt dat vaststaat dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland op 17 oktober 2003.

3.4.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 10 van de verordening 343/2003. Dit artikel luidt als volgt:

« Art. 10

1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in [artikel 18](#), lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van [Verordening \(EG\) nr. 2725/2000](#), dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in [artikel 18](#), lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker – die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen – ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten/minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. »

Verzoeker voert aan dat de bevoegdheid van Griekenland ophield op 17 oktober 2004, namelijk twaalf maanden na de illegale grensoverschrijding waarbij zijn vingerafdrukken werden genomen. De Raad stelt vast dat dit strookt met artikel 10.1 van de Verordening 343/2003 en met de gegevens van het dossier.

Verzoeker stelt vervolgens dat België de verantwoordelijke staat is op basis van artikel 10.2 van de Verordening 343/2003 omdat hij gedurende een termijn van tenminste vijf maanden voorafgaand aan de indiening van de asielaanvraag in België verbleef. Deze interpretatie van verzoeker berust echter op een verkeerde lezing van dit artikel. Het asielverzoek waarvan sprake in artikel 10.2 betreft wel degelijk het eerste asielverzoek, dus dit van 17 oktober 2003 in Griekenland, en niet het tweede asielverzoek van verzoeker in België. Verzoeker heeft niet tenminste vijf maanden voor 17 oktober 2003 onafgebroken in België verbleven of elders in de Schengenzone, zodat hij zich niet kan beroepen op deze bepaling om België als verantwoordelijke staat te zien.

Artikel 10.2 van de Verordening 343/2003 stelt echter in fine dat indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. De Raad stelt vast dat verzoeker sinds augustus 2004 onafgebroken in België verblijft wat door verwerende partij niet wordt betwist. Bijgevolg is

